

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy senátu Vojtěcha Šimíčka, soudkyně Michaely Bejčkové a soudců Radana Malíka, Petra Mikeše (soudce zpravodaj), Pavla Molka, Milana Podhrázkého a Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatelky: Ing. J. Č., a účastníků řízení: 1) Státní volební komise, sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, 2) Ing. Jana Bačíková, MBA, 3) JUDr. Pavel Blažek, Ph.D., 4) Mgr. Lenka Dražilová, MBA, 5) prof. PhDr. Petr Fiala, Ph.D., LL.M., 6) Mgr. Josef Flek, 7) Mgr. Martin Hájek, 8) PhDr. Jiří Horák, Ph.D., 9) PhDr. Ing. Mgr. Jan Hrnčíř, MBA, LL.M., 10) MUDr. Miloslav Janulík, 11) Mgr. Marie Jílková, 12) JUDr. Pavel Kašník, 13) Lenka Knechtová, 14) Ing. Jana Krutáková, 15) Mgr. Ing. Taťána Malá, 16) Bc. Petra Quittová, 17) prof. Ing. Karel Rais, CSc., MBA, 18) Bc. Lucie Šafránková, 19) JUDr. Alena Schillerová, Ph.D., 20) David Štolpa, 21) Ing. Antonín Tesařík, 22) prof. MUDr. Vlastimil Válek, CSc., MBA, EBIR, 23) Mgr. Ing. Lubomír Wenzl, 24) Ing. Miroslav Zborovský, týkající se návrhu na vyslovení neplatnosti volby kandidátů ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu konaných ve dnech 3. a 4. října 2025,

t a k t o :

- I. Návrh na neplatnost volby kandidátů **s e** v části týkající se JUDr. Pavla Blažka, Ph.D.; PhDr. Ing. Mgr. Jana Hrnčíře, MBA, LL.M.; Mgr. Marie Jílkové; JUDr. Pavla Kašníka; prof. Ing. Karla Raise, CSc., MBA; a Ing. Antonína Tesaříka **o d m í t á .**
- II. Ve zbytku **s e** návrh na neplatnost volby kandidátů **z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatelka se návrhem došlým soudu dne 16. 10. 2025 domáhá vyslovení neplatnosti volby v záhlaví označených osob, které měly být podle jejího tvrzení kandidáty zvolenými v Jihomoravském kraji ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu, konaných ve dnech 3. a 4. října 2025. Pro úplnost soud dodává, že navrhovatelka podala tentýž návrh prostřednictvím e-mailu bez uznávaného elektronického podpisu již dne 14. 10. 2025. Ustanovení § 93 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, však stanoví, že návrh ve věcech volebních lze podat jen písemně nebo ústně do protokolu. Nejvyšší správní soud připustil nad rámec tohoto ustanovení i podání datovou

schránkou nebo s uznávaným elektronickým podpisem. Vzhledem k tomu, že tento návrh nesplňoval žádnou z těchto forem, soud k němu nepřihlížel. Tento postup soudu však na její práva žádný dopad neměl. Vzhledem k tomu, že podala totožný návrh v zákonem stanovené lhůtě, soud projednal tento v pořadí druhý návrh.

[2] Navrhovatelka má za to, že celý volební proces byl nicotný z důvodu neexistence České republiky jako samostatného státu. Proto prý také nemohlo vzniknout české státní občanství. Všichni voliči, jejichž totožnost byla ověřována, se prokazovali doklady, které jsou „*právně vadné a neúčinné z důvodu absence pravosti a pravdivosti, a nejsou tudíž způsobilé k prokázání státního občanství.*“ Někteří voliči se prokazovali skrze elektronické prostředky identifikace, což neumožňuje § 19 odst. 3 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů (dále „volební zákon“). Tato svoje tvrzení navrhovatelka dokládá odkazy na některé právní předpisy a zejména uvádí, že Česká a Slovenská Federativní Republika „*byla fiktivní entita a ne stát*“.

[3] Podle § 87 odst. 1 volebního zákona může návrh na neplatnost volby kandidáta podat každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen. Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí.

[4] Navrhovatelka tyto podmínky splnila, nikoli však ve vztahu ke všem kandidátům označeným v návrhu. Ze sdělení Státní volební komise č. 374/2025 Sb., o vyhlášení a uveřejnění celkových výsledků voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konaných ve dnech 3. a 4. října 2025, vyplývá, že Pavel Blažek; Marie Jílková; Pavel Kašík; Karel Rais; a Antonín Tesařík ve volbách nekandidovali. Tudíž ani nemohli být zvoleni. Jan Hrnčíř byl sice zvolen ve druhém skrutiniu, ale kandidoval v Pardubickém volebním kraji, kde navrhovatelka nebyla zapsána do stálého seznamu. Soud proto návrh ve vztahu k těmto účastníkům řízení odmítl pro nedostatek aktivní legitimace navrhovatelky k podání návrhu. Zbývajících kandidátů označených v návrhu byli voleni v Jihomoravském kraji, kde byla navrhovatelka zapsána ve stálém seznamu, přičemž byli buď zvoleni, nebo se stali náhradníky. V tomto rozsahu je tedy návrh projednatelný.

[5] Toto konstatování činí Nejvyšší správní soud navzdory argumentaci samotné navrhovatelky. Měl-li by se totiž soud s její argumentací ztotožnit, pak by nemohla být vůbec aktivně legitimována k podání návrhu: neexistovalo by totiž české státní občanství, které je podmínkou pro podání návrhu na neplatnost volby kandidáta dle § 87 odst. 1 volebního zákona. Z okolností, že volební senát návrh z tohoto důvodu neodmítl a shledal splnění podmínek řízení, nicméně logicky vyplývá, že nemůže být důvodný ani podaný návrh.

[6] Obecně platí, že volební stížnost může být úspěšná, je-li prokázáno porušení zákona, které hrubě ovlivnilo výsledek volby kandidáta (§ 87 odst. 5 volebního zákona). NSS v minulosti rozdělil podmínky přezkumu do tří kroků. Soud tak postupně zkoumá, zda je dána:

- 1) nezákonnost, tj. porušení některých ustanovení zákona upravujícího volební proces;
- 2) vztah mezi touto nezákonností a výsledkem volby;
- 3) zásadní intenzita této nezákonnosti, která hrubě ovlivnila výsledek volby.

[7] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud uvádí, že nebyl naplněn již první krok tohoto „algoritmu přezkumu“, tzn. nezjistil tvrzenou nezákonnost. Argumentace

pokračování

navrhovatelky, založená na popírání existence samostatné České republiky, a tedy i existence státního občanství tohoto státu, je totiž zcela mylná.

[8] NSS se shodnou otázkou zabýval v usnesení ze dne 20. 10. 2025, č. j. Vol 16/2025-11, z něhož nyní vychází. K vyhlášení samostatného Československého státu došlo dne 28. října 1918 a od tohoto okamžiku kontinuálně existoval až do jeho zániku, ke kterému došlo v důsledku ústavního zákona č. 542/1992 Sb., o zániku České a Slovenské Federativní Republiky. Podle jeho čl. 1 uplynutím dne 31. prosince 1992 zaniká Česká a Slovenská Federativní Republika a nástupnickými státy České a Slovenské Federativní Republiky jsou Česká republika a Slovenská republika. Na tento ústavní zákon, přijatý tehdejší Federálním shromážděním, navázalo schválení Ústavy České republiky Českou národní radou. Dne 1. ledna 1993 poté nabyl platnosti a účinnosti ústavní zákon ČNR č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, označovaný jako „recepční norma“.

[9] V souvislosti s argumentací navrhovatelky je také nutno připomenout, že k federalizaci Československé socialistické republiky došlo ústavním zákonem č. 143/1968 Sb., o československé federaci. Podle čl. 1 odst. 3 a 4 tohoto ústavního zákona *„Československou socialistickou republiku tvoří Česká socialistická republika a Slovenská socialistická republika. Obě republiky mají v Československé socialistické republice rovnoprávné postavení. Obě republiky respektují navzájem svou suverenitu i suverenitu Československé socialistické republiky; stejně Československá socialistická republika respektuje suverenitu národních států.“* Jinými slovy řečeno, Česká republika nevznikla teprve 1. ledna 1993 v důsledku zániku ČSFR, nýbrž existovala (s označením Česká socialistická republika) jako součást federativního státu již od roku 1969.

[10] Navrhovatelka se mýlí, pokud z různých názvů státu dovozuje, že Česká a Slovenská Federativní Republika představovala „fiktivní entitu“, protože ústavní zákon č. 542/1992 Sb. *„neobsahuje jedinou zmínku o zrušení Československé socialistické republiky jako státu. Československá socialistická republika tedy jako stát de iure nadále existuje, neboť zánik státu musí být právně řádně ukončen a potvrzen, což se nestalo.“* Jak totiž vyplývá ze shora uvedeného, tímto ústavním zákonem nemohla zaniknout Československá socialistická republika proto, že stát takového názvu již neexistoval. Ústavním zákonem č. 81/1990 Sb., o změně názvu Československé socialistické republiky, byl totiž název *„Československá socialistická republika“* změněn na *„Československá federativní republika“* (čl. I) a poté byl ústavním zákonem č. 101/1990 Sb., o změně názvu Československé federativní republiky, název *„Československá federativní republika“* změněn na *„Česká a Slovenská Federativní Republika“* v jazyce českém a *„Česká a Slovenská Federatívna Republika“* v jazyce slovenském; obě znění byla rovnocenná. Stále se jednalo o stejný stát, pouze se lišil jeho název.

[11] Lze tak uzavřít, že navzdory přesvědčení navrhovatelky Česká republika jako samostatný, demokratický a právní stát existuje, je uznána mezinárodním společenstvím a tvoří ji státní občané, kteří ve volbách do Poslanecké sněmovny využili svého aktivního a pasivního volebního práva.

[12] Soud pro úplnost dodává, že totožnost a státní občanství České republiky lze prokázat předložením platného občanského průkazu, který je veřejnou listinou ze zákona [§ 2 odst. 1 ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) bodem 3 zákona č. 269/2021 Sb., o občanských průkazech]; nestává se veřejnou listinou na základě právního jednání úřední osoby, jak tvrdí navrhovatelka. Od 1. 1. 2025 navíc platí, že totožnost a státní občanství lze mimo jiné i před

okreskovou volební komisí prokázat rovněž digitálním stejnopisem občanského průkazu, tzv. eDokladem (§ 9a odst. 1 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby a o změně některých zákonů, ve spojení s § 19 odst. 3 volebního zákona).

[13] Nejvyšší správní soud proto zčásti odmítl podaný návrh jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a zčásti jej zamítl jako nedůvodný, neboť nezjistil nezákonnost napadené volby kandidátů spočívající v neexistenci státního občanství České republiky.

[14] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce Nejvyššího správního soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. října 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu